

Sygn. akt III KK 290/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

w sprawie **Ł. S.**

uniewinnionego od popełnienia czynu z art. 231§1 k.k. w zb. z art. 157§1 k.k. w zw.
z art. 11§2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 30 sierpnia 2022 r.,

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego A. T.
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 25 lutego 2022 r., sygn. akt V Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 5 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K [...],

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżyciela subsydiarnego A. T. kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2019 roku orzekł wobec Ł. S. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 1 roku oraz zasądził od niego na rzecz oskarżyciela subsydiarnego kwotę 2000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Od powyższego wyroku apelację wnieśli obrońca oskarżonego i pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego.

Sąd Okręgowy w K. po rozpoznaniu wniesionych apelacji wyrokiem z dnia 25 lutego 2022 roku, sygn. akt V Ka [...] zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił Ł. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w K. wniósł pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego, zarzucając mu naruszenie przepisów tj. art. 437 §2 in principio k.p.k. oraz art. 410 w zw. z art. 458 k.p.k., a także art. 7 k.p.k. i art. 424 §1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez wydanie wyroku reformatoryjnego:

1. w oparciu o część ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego,
2. z pominięciem kompleksowej oceny dowodów, w oparciu o ich dowolną ocenę, wychodzącą poza granice przyznanej swobody w ocenie dowodów,
3. na podstawie własnych ustaleń faktycznych, odmiennych od ustaleń Sądu 1 instancji pomimo nie wykazania braków w zakresie logicznego rozumowania sądu I instancji oraz nie wykazania sprzeczności w jego rozumowaniu,
4. zawierającego uzasadnienie, niespełniającego ustawowych wymogów.

Pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 lutego 2022 r. o sygn. akt V Ka [...] i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego w odpowiedzi na kasację pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 kpk.

Zgodnie z treścią art. 519 kpk kasacja strony jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko prawomocnemu orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania przez ten sąd zwykłego środka odwoławczego.

Na wstępie rozważań zaznaczyć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o

charakterze rażącym a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

W orzecznictwie zasadnie podkreśla się również, że możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem ze wskazanych wyżej powodów istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie może więc służyć temu, aby doszło do ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej. W toku takiego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności i trafności dokonanych ustaleń faktycznych oraz nie bada się współmierności orzeczonej kary (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 roku, IV KK 276/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2019 roku, II KK 210/19).

Analiza zarzutów przedmiotowej kasacji oraz jej uzasadnienia uprawnia Sąd Najwyższy do wniosku, że podniesiony w niej zarzut naruszenia prawa procesowego w postaci art. 437 § 2 kpk in principio k.p.k. oraz art. 410 w zw. z art. 458 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424§1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. został sformułowany instrumentalnie celem ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej dokonanej przez Sąd Okręgowy w K. w zakresie oceny ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego oraz dokonanych przez Sąd odwoławczy własnych ustaleń faktycznych, odmiennych od tych jakie zostały poczynione przez Sąd Rejonowy w S.. Ponadto w ocenie Sądu Najwyższego omawiany zarzut został również w istotnym zakresie formalnie wadliwie zredagowany, gdyż autor kasacji nie wskazał w jaki konkretnie sposób zostały naruszone przez sąd odwoławczy i to w sposób rażący poszczególne przepisy prawa procesowego wymienione w jego treści, jak również nie wykazano, że rzekoma obraza tych przepisów miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Ta ostatnia kwestia została całkowicie pominięta zarówno w treści analizowanego zarzutu jak również w uzasadnieniu kasacji, co stanowi wystarczającą podstawę do uznania, że jest ona oczywiście bezzasadna i bezskuteczna. Uznać należy również, że Sąd Okręgowy w K. wbrew twierdzeniom skarżącego nie naruszył żadnego z przepisów postępowania karnego wymienionych przez skarżącego w treści zarzutu.

Wskazany art. 437§2 k.p.k. określa bowiem rodzaje rozstrzygnięć jakie mogą zapaść przed Sądem odwoławczym po rozpoznaniu środka odwoławczego.

Natomiast art. 458 k.p.k. również rzekomo naruszony przez Sąd odwoławczy odnosi się do kwestii odpowiedniego stosowania przepisów dotyczących postępowania przed Sądem pierwszej instancji w postępowaniu odwoławczym i w odniesieniu do obu tych przepisów kasacja nie wskazuje sposobu ich naruszenia. Sąd odwoławczy nie dopuścił się również obrazy pozostałych przepisów kpk tj. art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424§1 kpk. Autor kasacji nie wykazał bowiem, że dokonana przez Sąd Okręgowy w K. ocena zgromadzonych w sprawie dowodów zawiera błędy natury faktycznej lub logicznej, nie respektuje zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy wykazał w sposób logiczny i przekonujący, dlaczego nie zaakceptował dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny zasadniczych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dowodów, zasadnie uznając, że w tym zakresie został naruszony art. 7 kpk i określił również sposób naruszenia tego przepisu przez Sąd Rejonowy. W konsekwencji tego zasadnie stwierdzono, że prawidłowa ocena zeznań poszczególnych świadków prowadzi do zgoła odmiennych ustaleń w zakresie przyczyn i czasu podjętej przez oskarżonego Ł. S. interwencji wobec A. T. od tych jakie poczynił w tym zakresie Sąd pierwszej instancji, a ta kwestia stanowi istotę rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Wbrew stanowisku skarżącego ocena zgromadzonych w sprawie dowodów ma charakter kompleksowy i w żadnym aspekcie nie nosi cech dowolności. Sąd odwoławczy nie naruszył również art. 410 kpk gdyż dokonał analizy i oceny wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy dowodów i okoliczności, zaś te które zostały uznane za wiarygodne stały się podstawą dokonanych w instancji odwoławczej ustaleń faktycznych.

W ocenie Sądu Najwyższego w aktualnym stanie prawnym, po wejściu w życie art. 405§2kpk, art. 410 kpk może zostać naruszony w dwóch sytuacjach. Pierwsza z nich zajdzie wówczas, gdy Sąd orzekający w pisemnych motywach wyroku pominie przy analizie i ocenie określony dowód, zaś druga nastąpi wówczas, gdy dowód uznany przez Sąd za wiarygodny zostanie pominięty przy dokonanych ustaleniach faktycznych. Żadna z tych sytuacji w niniejszej sprawie nie występuje co w sposób jednoznaczny wynika z obszernych i szczegółowych pisemnych motywów

zaskarżonego wyroku, które wbrew stanowisku autora kasacji spełniają wszystkie ustawowe wymogi określone w art. 424 kpk.

Z wyżej wskazanych powodów kasacja została oddalona jako oczywiście bezzasadna na podstawie art 435 § 3 kpk.

[as]